

**ДАНИЕЛА КОЛЕВА
НАЙ-ДОБРИЯТ ЧОВЕК,
КОГОТО ПОЗНАВАМ**

chitanka.info

Деница ровеше вяло в чинията. Боцваше с виличка по картофче, дробеше го, посягаше за залъче хляб и едва-едва преглъщаше. Подпряла главица с юмруче, не поглеждаше встрани от вечерята си, само тихичко въздишаше:

— Дени, какво има? Не ти ли е вкусно? — попита я майка ѝ. Детето побърза да отговори:

— Не, не, мамо, вкусно е, но нещо не ми се яде.

— Я, ме погледни, какво си забила нос в чинията?

Момичето не вдигаше глава.

Майката я подхвана за брадичката:

— Дени, да не се е случило нещо?

Момичето извърна глава настрани, сълзите му вместо да капнат в чинията се търкулнаха по бузките.

Майката попита загрижено:

— Да позная — пак нещо в училище, нали?

Деница се обвини за слабостта, че не можа да се прикрие. Три дни се държа, а ето накрая се издаде. Мислеше си, че вече се е научила да стиска по еднакво юмручета и зъби, да не плаче, когато я обиждат, а пак се провали. Стана ѝ ядно, пък и майка ѝ щеше да се разтревожи. Вярваше че вече е пораснала, скоро ще навърши десет.

Майка ѝ настоя:

— Какво стана?

Деница знаеше, че вече е късно да крие, трябваше да разкаже:

— Миналата седмица ... госпожата ни зададе... съчинение — детето бавно редеше думите.

— За какво беше то?

— За най-добрият човек, когото познавам.

Майката се досещаше, но попита:

— Ти какво написа?

— Мамо, добрите хора, който познавам не са много — ти и тате. Повечето писаха за майките си, а аз за тате. Не ми се сърдиш, нали?

— Не, Дени — опита да се усмихне, но дъщеря ѝ не я погледна. — И стана ли хубаво съчинението?

— Ами... постарях се да стане... — детето се давеше в сълзичките си, но майката не го прекъсваше. Мъката му не бе спестима:

— Разказах... за тате, как след като съм се родила и съм била мъничка, той ни оставил при баба и дядо. Как отишъл да работи по чужди земи. Как си му пращала снимки, защото не можел да си идва. Как се обаждал по телефона и най-много се радвал, когато ме чувал, а аз „Тати, тати, кога ще си дойдеш?“, а той не можел да каже. Пък като си дошъл завинаги от далечната страна, как съм се скрила в килера и не съм искала да се покажа. Срам ме било от непознатия чичко.

Детето поспря да си поеме дъх, а майката попита:

— Така ли завърши?

— Не. После разказах за нашия хубав дом — момичето посочи с жест наоколо. — За моята стая. Как щом беше готова, тати ме накара да вляза със затворени очи, после да погледна към звездното небе, което бе направил на тавана и ми каза: „Дени, ето ти част от мечтите, гледай по-често към тях!“

Майката облекчено възкликна:

— Ето, това е хубав финал!

— Мамо,... това не е краят и ти го знаеш.

Майката я остави да продължи:

— Отиваме на море. За първи път тримата заедно. Плувам с пояса и с тати. Строим пясъчни замъци с тати. Тати ме носи „на конче“, а аз викам „Дий, конче, дий!“. Изведнъж той рязко ме сваля и хуква към нашата кола. Тя с отворена врата. Изважда оттам един чичко и почва да го бие, да го бие, избута го до желязната ограда и го блъска в нея, докато той се свлича на земята. И му крещеше: „Гад мръсна, знаеш ли що бетон и тухли съм прехвърлил, за да я купя? А, гад мръсна?“, а той не му отговори.

Деница млъкна. Майка ѝ също не казваше нищо.

— Мамо, тате не искаше съвсем да го убие, нали?

— Да, Дени... не искаше.

— На тати му беше мъчно, че крадат колата, нали?

— Да...

— Мамо, какво щяха да направят на крадеца, ако го бяха хванали полицаите?

Майката не се поколеба в искреността си:

— Щяха да го пуснат на другия ден!

— Значи сега на света има един крадец по-малко?

— Да, но... — Деница не я остави да довърши:

— Разбирам, мамо, ще го чакаме да си дойде. Колко още остава?

— Около двадесет години, Дени.

— Нищо, ще го дочакаме. А следващият път като му отидем на свиждане, ще му разкажа за съчинението, и че вече не плача, дори простих на децата дете не спират да ми повтарят, че той е убиец.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.